

М. Що є това, Іованчо?

І. Часословнико ти, мамо.

М. Сега затвори очите си, и кажи ми: ако є часословнико златенъ или сребренъ?

І. Златенъ є.

М. Какво го знаешъ? не гледашъ часословникатъ ми.

І. Можемъ обаче да представимъ на уматъ си точно каквото се вижда.

М. Сирѣчь гледашъ го вътре въ дѣхатѣ ти, или во уматъ ти: (дѣхъ и умъ значатъ истѣта сама вещь): гледашъ часословникатъ съсѣ очите на уматъ ти, каквото, кога ти са отворени очите, гледашъ го съ тѣлесните си очи.

І. Можемъ ли сега да си отворимъ очите, мамо?

М. Не: имай ги още малко затворени.

І. Много ми є мѣчно, мамо.

М. Ще вържемъ съ кърпата ми очите ти, и така ще ти є по лесно да държишъ очите си затворени.

(Госпожа Анна вързва главѣта на Іованчо съ кърпата си).